

беше представяла в някои руски разкази: ала централната точка на пейзажа, най-хубавата, бе самотната пиния, в която лъчите на слънцето трептяха така като че ли в нея си бе свила гнездо някаква огромна пурпурна птица. И козима тръгна по една пътека на пушинака, гдето растеше само дива метла: там тя можеше да върви колкото си ще без да се бои, че ще се загуби, а от лозето можеха да я следят само с поглед. Тревичките изглеждаха розови, всяко семе, всяко цветенце, всяко зрънце имаше по едно златно око, което отвърщаше на погледа ѝ: а далечните аквамаринени планини чезнеха в портокаловото, зелено и червено небе, което полека-лека побледняваше и променяше цвета си. Една калинка излитна от някакъв храст и се покатери по роклята на Козима, като по-друг, по-висок храст: тя се изкачи нагоре, нагоре, съвсем спокойна, чак до лакета, чак до ръката ѝ. Това бе някакво прекрасно, почти страшно същество: върху малкия плосък гръб, сякаш от тъмночервен лак, бе нарисувано с черно едно съвършено човешко лице, с очите, с носа и устата, всички леко наклонени, както в японските маски; на Козима се стори, че тия очи я гледат със същата загадъчна почуда, с която тя самата ги гледаше. Като стигна до края на средния пръст, върху порозовелия от залежа нокът, калинката разгърна двете си пъстроцветни крилца и отлетя. И на Козима се искаше да стори същото, ала нейните крака бяха свързани със земята и тя трябваше да върви до края на света, за да може да се вземе така. Когато слънцето изчезна сякаш някакъв детински захлас омалтоса всяко нещо: небето стана прозрачно като вода, а звездата, която се появи на кръгозора трепна в него тъкмо като че ли бе отрадена в морето. Никога до тогава, нито от най-високия предел на гората и планинските скали, през разкошните залежи гледани отгоре, Козима не беше изпитвала омая като тази, която я обгръщаше сред необработената, оставена сама на себе си земя. Вместо да се почувствува мъничка, тъй безсилна да литне нагоре, на нея се стори, че расте висока, висока, чак докато стигнеше с чело вечерницата; в този миг тя бе забравила всичките си амбиции, суетните си блянове, очакването на необикновени събития. Живо